

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СЛУЖБЕНИ ДЕО

РАСПИС

Свима окружним начелствима

С погледом на то, што је готово у свима општинама ненормално стање, у општинским управама, те је пажња власти да тачно вршење закона општинскога у толико потребнија, а у жељи да избор општинских часника наређен мојим расписом од 5. Јуна тек. год. ПМ 12.482 буде што правилнији, наређујем, у вези мојих ранијих наређења:

да по могућности свуда присуствује избору општинске управе један орган државне власти, управљајући се при том по одредбама члана 144 закона о општинама а користећи се и правом које државној власти даје члан 145 закона о општинама, у свима приликама, па и у тој прилици.

Начелник окружни стараће се лично, да се ова моја наредба изведе што потпуније, пазећи да не остану без присуства органа државне власти при избору, нарочито оне општине, у којима је то присуство најпотребније.

ПМ 13.195

13. јуна 1903 год.

у Београду

Министар
унутрашњих дела,

Стој. М. Протић с. р.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Владе Краљевине Србије од 4. јуна 1903. године, а на основу члана 10. закона о општинама одобрено је решење Државног Савета које гласи:

да се село Пружатовачко може раздвојити од општине велико-иваначке и образовати засебну општину под називом: општина пружатовачка.

да се село Церовац, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине десинске, у срезу рамском, округа пожаревачког, и образује за себе општину церовачку.

да се села: Лучина, Браљина и Мађија, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине сталаћке, а село Церово — такође по изјављеној жељи својих становника — од општине рожањске, обеју у

срезу ражањском, округу крушевачком, па образују засебну општину под називом: браљинска.

да се села Вукушица и Подунавци, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине подунавачке, а село Вранеш од општине врпске, у срезу жичком, округа чачанског, и образују за себе општину под називом: општина вранешка.

да се села: Радмировац и Давидовац, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине галибабинске, у срезу сврљичком, округа нишког, и образују за себе општину под називом: општина давидовачка.

да се села: Јаловик, Јазовик и Кунџи, по изјављеној жељи својих становника одвоје од општине јаловичке, у срезу посавотамнавском, окр. подринском, и прво село образује засебну општину под називом општина јаловичка, а друга два општину крњићку.

да се села: Подгорац, Пордик и Грабово, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине витошевачке, у срезу ражањском, округа крушевачког, и да образују за себе општину под називом: општина подгорачка.

да се село Станичење, по изјављеној жељи својих становника, може раздвојити од општине црноклишке, у срезу нишавском, округа пиротског, и образовати засебну општину под називом: општина станичењска.

да се села: Камењар, Шашиловац, Крвавице и Глобар, по изјављеној жељи њихових становника, одвоје од општине: коњуске и падешне а у срезу расинском округа крушевачког, па да образују засебну општину под називом: општина шашиловачка.

да се село Голубиње, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине мосњанске, у срезу поречком, округа крајинског, и образује за себе општину под називом: општина голубињска.

да се село Дворска, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине јаребицке, у срезу јадранском, округа подринског, и образује за себе општину под називом: општина дворска.

да се села: Крупаја и Милановац, у срезу хомољском, округа пожаревачког, по изјављеној жељи њихових становника, одвоје од општине близначке и образују засебну општину под називом: општина крупајска.

да се село Батинац, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине бошњанске, у срезу параћинском, окр. морав-

ског, и образује за себе општину под називом: општина батиначка.

да се село Гулијан и Лозан, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине гушевачке а село Округлица од општине црно-левачке, у срезу сврљичком, округу нишком и образују засебну општину под називом, општина гулијанска.

да се села: Роанац, Плажани и Грабовац, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од општине грабовачке, у срезу депотовачком, округа моравског, па да село Роанац образује за себе општину под називом: општина роанацка, село Плажани општину плажанску а село Грабовац општину грабовачку.

да се село Баново Поље, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине раденковачке, у срезу мачванском, округа подринског, и образује засебну општину под називом бановопољска.

да се села: Расинац, Пасјача и Бари-Чифлик, по изјављеној жељи својих становника одвоје и то: Расинац и Пасјача од општине костурске; а Бари Чифлик од општине гњиланске, па да образују засебну општину под називом: општина расничка, у срезу нишавском, окр. пиротског.

да се село Шарбановац, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине ртањске, у срезу бањском, округу нишком, и образује засебну општину под називом: општина шарбановачка.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, ПМ 12955, 4. јуна 1903. год. у Београду.

СТРУЧНИ И НАУЧНИ ДЕО

Паљевине

3

Још је у свежем памћењу случај који се пре шест месеца догодио у В. Градишту. Један трговац осигурао је код једног олд осигуравајућег друштва велику количину жита коју он или није имао или је у добу осигурања имао па је доцније већи део продао. Решен да се путем паљевине обогати, он је једне вечери на начин у прошлом броју описаном, упалио две свеће у свом магацину и удесио да свеће у поноћи догоре до запаљивих предмета па на тај

начин да произведе велики пожар. Но као што се већ зна ноћна патрола приметила је у самом почетку пожар. Брзим предузимањем органа власти и грађана започети је пожар угушен и констатовано, да је сопственик удесио паљевину, јер је нађена свећа која гори и остали запаљиви предмети умочени петролеумом, који још нису отпочели горети. Утврдила се намерна паљевина још и тиме што је нађено да између осигуране суме и нађене вредности у жити постоји велика разлика. „Трговац“ је још исте ноћи побегао у свет и тиме још јаче утврдио да је то све сам удесио.

Бивало је случајева да паликуће исеку труд у уске дуге комадиће, који за тим један за други привезу, тако да то буде као нека пантљика. Тај се труд по том наместу н. пр. на таваницу, и на један крај намести гомилица жигица или сумпора, за тим сена, наслаже ситно нацепаних дрва итд., а други крај припали. И овде протече много времена докле труд догори до краја. Ако је труд довољно навашен у раствору шалитре, никако се неће угасити. У осталом и вунене и све друге пртене пантљике и шпагати, кад се замоче у тај раствор, постају добри фитиљи, који се не гасе тако лако.

Од највеће важности је за иследника питање о — да се тако изразимо — самопаљевини, т. ј. кад пожар избије сам од себе, услед неких природних узрока. Ти пожари су важни с тога, што они могу бити најопаснији и што се може помишљати, да их је туђа рука произвела.

Пожар може да се сам од себе појави двојако, или случајном комбинацијом извесних предмета, који сваки по себи не производи пожар, или услед своје сопствене запаљивости, без икаква спољног утицаја.

Пожар услед комбинација

а) Услед физикалних узрока

Случајева који овде спадају, има небројено много. Зна се, да је у више прилика стакло напуњено водом производило ватру, ако су иза њега били лако запаљиви предмети: чаршави, завесе, хартија, одело, и ако је сунце кроз стакло и воду на те предмете усредсређивало своје зракове. То исто важи и за фотографска сечива, због чега данас фотографи обично их покривају. Такво дејство имају и оне стаклене кугле, којима се притиска хартија на столовима, па чак и наочари и друга оптичка стакла, па онда и обична прозорска окна, на којима има округлих мехурова, они украсни стаклићи на лустерима. Чисте металне зделе, удубљени тањери и све друге ствари, које на извесно место сконцентрисавају сунчане зраке.

Друге разне случајеве, који овде спадају, описују листови: Столар, који је у некој фабрици јуте хтео да прикује једну даску, удари криво у чавао, тако да овај одлети под кајиш, који га баца у машину, у којој је израђивана јута. Ту он произведе варилицу и запали јуту. — За један интересантан случај јављају из Њујорка, где је пожар произведен воденим шмрком. Горела је нека мала зграда, те су употребљени шмркови. Један водени млаз уђе у једну просторију суседне куће, где је осем

запаљивих предмета било и негашеног креча; овај се упали, те изгоре и цела кућа. — Кад је Кливланд изабрат за председника, један његов приврженик у Билдфорду толико се радовао, да је у вече пред својом гостионом приредио сјајан ватромет. Једна ракетла изви се и паде у димњак фабрике памука у суседству, ту експлодова и запали фабрику. — У Верони је јурио железнички воз наиспом; на једном вагону беше се усијала осовина, тако да је коломаз горео. Баш тај вагон искочи из шина и паде са својом запаљеном осовином у један огромни суд од петролеја, који се у близини налазио. Тако изби велики пожар, од кога изгоре и једна фабрика у суседству. — Један чиновник прича како се појавио пожар у једној великој ткачкој фабрици. Кроз отворен прозор улетела је повећа буба у фабрику, ту упала у вуну и повела на себи један мали прамен у даљем лету; пролетив покрај гасног пламена, упали се и паде у другу гомилу вуне, која за трен ока букну. — Вредно је да овде напоменемо тврђење др. Хепкеа, који је на основу свог посматрања увидео да се једна жишка у влажном памуку може одржавати по неколико недеља, докле избије пламен, и нашао, да могу одједаред планути дрва, која се дуже времена одржавају на температури, која није баш тако много висока. Тако се дешава, да одједаред почну горети дрвени штитови, ормани итд., који се налазе близу пећи, као и ситна дрва, која метнемо да се суше на пећи, ма да топлота није ни у колико већа од топлоте, која је владала, кад смо их ту метнули и ма да се не би на тој топлоти упалило ни једно друго дрво, које се није толико грејало. — Морамо још да напоменемо, да растворен динамит може да експлодује од најнезнатнијих потреса, н. пр. од затварања врата.

Све ове случајеве ваља иследник да има на уму, те да одмах не помишља, ако се десио пожар, да га је човек произвео.

б) Хемијски узроци

Услед хемијских узрока појавиће се пожар онда, ако се сједињавањем двеју супстанција произведе топлота и ватра. Тако шта ретко ће се догодити случајно, али може рђавим људма послужити као најопасније средство за паљевине. С тога је најбоље, да о томе што мање говоримо, а ако иследнику у том погледу затреба, нека се обрати за мишљење стручњацима. Примера само ради навешћемо течну ватру (Liquid fire, fenian fire). Како се она справља, то се налази у сваком уџбенику хемије. То је раствор фосфора у сумпор угљенику. Натопимо ли у том раствору упијајућу хартију или крпу, па је онда раширимо, сумпор угљеник ускоро изветри, а заостали фосфор запали се сам од себе у ваздуху. Овај раствор су у последњим ратовима употребљавали за пуњење топовских метака; та течност је у толико опаснија, што и после извршеног гашења још непрестано грозни опасност од пожара, јер фосфор се поново упали, чим се осуши.

Као „нова грчка ватра“ означава се мешавина поменутог раствора с бензином и мало металног калијума. Кад та смеша дође у додир с водом, она се запали и силовито гори. То запаљење произведе калијум, који

раствори воду, при чем се развије толика топлота, да се ослобођени водоник запали.

Под „лотриншком ватром (feu lograin)“ разумева се мешавина од клор сумпора и сумпор угљеника у ком има фосфора, и та се смеша запали кад дође у додир с амонијак.

Таквих средстава за произвођење ватре има небројено много. Опасност је од њих, као што смо споменули, врло велика, а нарочито онда, ако се удесе тако, да пожар избије тек после неког времена. Н. пр. има киселина што гризу, које кад се саставе с извесним материјама, дају ватру. Сад ако се нека таква киселина, н. пр. сумпорна метве у једно стакаоце, ово запуши и у изврнутом положају обеси над алкохолом, киселина ће најпре пробити запушач, а за тим канути у алкохол и тако произвести ватру.

Предмети који се упале сами од себе

О паљевини, пожару, који се изродио сам по себи, писано је и говорено до сад у научном свету врло много. Научком је утврђено, да сва тела могу на својој површини згушћавати гасове, али да понека тела то могу чинити у врло великој мери, те да тако може наступити топлота а у приликама и пожар. Тела која имају та својства, назвао је Boyie (1880) „Pyrophore.“ Ускоро за тим Хомбург је као таква тела означно сумпор-калијум, угљак итд.

За нас је од особите важности да има много таквих тела, која се сама од себе запале, а то су конопља, памук, вата, конци, ужа итд., али то само кад су натопљена или умазана уљем (Leinöl). То бива и са чађи, угљеном прашином, а нарочито ако је ова од каменог угља. Осим тога примећено је да се хоће сами од себе да упале: плева од торфа, жито, струготине од дрвета, па онда се чак усијају струготине од метала, ако у њима има зејтина. Струготине од цинка упале се лако само ако се овлаже. У том погледу је нарочито опасан бензин, с којим се много ради.

Овде ћемо још једном напоменути — ма да смо о томе много раније говорили — да упаљена хартија, која се није потпуно претворила у угљак, може опет да букне кад дође у додир с ваздухом. Ако је дакле у изгорелој кући било каса, тако званих каса сигурних против „пожара“, не треба их отварати, докле се не уверимо, да су се и изнутра потпуно охладиле; иначе се може десити, да читаве хартије, које су само мало нагореле, букну и изгоре, чим касу отворимо.

Пожари сами од себе могу се појавити још и услед бацила. Такви пожари дешавају се у сени, слами, дувану итд. Значајно је још, да се пожар може појавити у просторима, у којима се налази брашно, прах од јуте, конопље итд., кад неко ноћу у тај простор уђе са свећом, а ваздух је пун таквих бацила. У осталом за многе ствари у том погледу ваља припитати стручњаке, хемичаре.

ПРАВО НА СМРТ

Написао Енрико Ферри проф. универзитета у Риму.

Пуковник Комб убио је метком из револвера једног од својих ратних другова, који, лежећи опасно рањен на бојишту и у грозничавом очекивању, да сваког тренутка буде прегажен непријатељском коњицом, мољаше Комба за тај последњи доказ братског пријатељства. (Dallos. Répertoire de jurisprudence, Crimes c. les pers. 124.)

Грофица Баџмани приликом једне посете своје мужу, који беше притворен због једног бешчасног дела, предала му је ножић, којим је он себи пресекао жиле, пре но што ће изићи пред своје судије. (Holszendorff, Mord und Todesstrafe, Berlin, 1875, p. 30.)

То се исто догодило и са грофом Фелом, кад бејаш професор универзитета у Болоњи 1882. г. Оптужен због, мучког убиства, гроф је у затвору добио од своје жене спасоносни отров.

Извесно лице, обрвано неком савршено неизлечивом болешћу, и потпуно свесно своје жалосне судбине, моли лекара, и добија од њега наркотин, који му скраћује самртне муке.

У „Tribune judiciaire“ од јуна, 1893 г., ја сам читао, да је у Њу-Јорку неки Сеппон, који беше на смрт осуђен, покушао да се убије, разбивши главу о зид свога затвора. Њега су са великом муком спасли од смрти, и морали су за тим добро да пазе, да не би извршио поновни покушај самоубиства. Кратко време после тога он беше обријан, обучен у црно и посађен на „електричну столицу“; два пута се морала електрична батерија напунити и испразнити, и тек је онда смрт наступила.

Јануара, 1889. г., наследник аустријског престола Рудолф убио је младу и лепу бароницу Вечеру, без сумње са њеним пристанком, а за тим се и сам убио. Врло се често, у новинама, читају исте ствари, истина и ако о лицима мање чувеним, и ако је још љубавник, који је убио своју драгану, био несретан, те је остао жив после покушаног самоубиства, онда би против њега била поведена истрага.

Неко покушава да се убије, нетражећи при том ничије помоћи. У већини образованих земаља судови се тиме не баве, али, они се тиме баве, ако, у место да се сам убије, он буде потпомогнут при извршењу самоубиства (у набавци отрова или оружја), или ако он пристане, да га у ствари убије један од његових пријатеља.

У случају обичног самоубиства, од свију кривичних законика, који су ми познати, само у Енглеској (према закону 1. Hale p. c., исказаном у чл. 227. Digest of the criminal Law de M. Stephen), у Русији (према чл. 1473 кривичног законика од 1866. г.), и у држави Њу-Јорку (према § 174 кривичног законика до 1881. г.) одређује се кривични претрес због „покушаја самоубиства.“

На пример, у Енглеској, судске статистике за 1889. г. помину 106 оптужених (76 људи и 30 жена) због „покушаја самоубиства“: њих 22 били су ослобођени, од којих 1 због душевне болести, а 84 осуђени, од којих 34 на новчану казну или

на слободу са јемством; њих 30 били су осуђени бар на 1 месец затвора, и то њих 13 од 1 до 3 месеца, а 7 од 3 до 6 месеци.

Напоследку, у Јапану, кривични законик од 1880. г., који је 1886 г. поново прегледао француски чиновник Боасонад, у чл. 320 казни од 6 месеци до 3 године затвора старински и дотле некажњавани harakiri, т. ј. дело онога, који, пошто га је снашла каква велика несрећа, или пошто је учинио какво бешчасно дело, воли да се убије, или још чешће, да га ко од његових пријатеља убије.

То значи, да човек још није стекао потпуно право на смрт, као што има на против — бар у теорији — право на живот.

Свако законима признато право треба сматрати као тековину, коју је појединац у борби са друштвом задобио. Сад, пошто интереси и услови друштвеног опстанка стоје увек на првом месту, очигледно је, да је се право на живот — које није признато код дивљака, па ни у почецима цивилизације („право на живот и на смрт“ у старом Риму, поверитеља према дужнику неплатише, очева према синовима, господара према робовима) морало наскоро само собом напоменути, јер племе, задруга друштво увиђа одмах, да ће оно, допуштајући убиства између грађана, постати у брзо слабије од суседних и супарничких племена. Што га ни у колико не спречава, да дозволи и чак да слави убиства људи другог племена, на основу једног начела, које се повлачи све до наших времена, и на основу којег се убиство странаца дозвољава само под тим условом, да је учињено у ратно време и против војника.

Али, ако право на живот важи скоро потпуно и без изузетка у свима образованим земљама, не стоји тако и са правом на смрт.

Иста брига да се предупреди слабљење заједнице добровољном смрћу њених чланова, јамачно је главни узрок, што је тек у новије доба и уз многа ограничења признато и право на смрт.

Поједине вере, које се увек прилагођавају условима опстанка свакога друштва, створиле су за тим цео низ забрана и анатема против права на смрт. И самоубиство, које грчки стоицизам и римско многобоштво не осуђиваху безусловно, оглашено је хришћанством за безбожно, и кроз цео средњи век, па чак до XIX века, кажњавано је као преступ по кривичним законима.

И оно се још и данас казни у Енглеској, Русији и Њу-Јорку, у случају покушаја кривичном осудом, или (у Русији) у случају смрти губитком грађанске части, која повлачи за собом поништај самоубичевог тестаментата.

С једне стране све потпуније правне тековине личности и личне слободе према друштву, а с друге стране уверење, које све више узима маха, да је самоубиство у свима готово случајевима последице очевидног или потајног лудила, или бар радња борца по све изнемоглог и у борби за опстанак побеђеног — и да се, дакле, често има посла са „друштвеним богаљима“ — дали су повода, те је се у свима скоро кривичним законодавствима усвојило начело некажњивости извршеног или покушаног самоубиства.

А грађанска друштва доспела су чак дотле, да величају самоубиство, кад оно сложи очигледним друштвеним користима, као н. пр. у целој Италији познати случај војника Петра Мијеке, који је 1806. г., да би француским војницима спречио улазак у Турин, запалио барутану и свршио под њеним рушевинама.

Међутим, док се због користи, које се много теже дају оправдати, допушта, ако не намерно, а оно бар вероватно убиство при опасним представама играча на ужету, укротитеља зверова итд., начело да сваки човек може располагати својим животом, за који није никог молио, и који му може постати несносан врло често кривицом самога друштва, не признаје се, кад се неко обраћа другом за помоћ у вршењу свога права на смрт.

Извесни кривични законици као преступе, помагање у самоубиству, а још пре убиство са пристанком и на молбу жртве; а кад закон о томе ништа не помиње (као у Француској, Аустрији, Белгији, Бразилији итд.), има правника и судија, који држе да ово дело треба казнити као убиство. Вели се доиста, да „самоубиство јесте убиство самога себе, оно је дакле убиство; и ако закон не сматра за потребно да за то казни главног кривца, његово ћутање о томе ништа не смета, да саучесник буде за то кажњен, као год што се казни саучесник сина породице, који краде свога оца, док се међутим син због тога и неосуђује.“

Но ја држим, да се поменуте казне законна или ово тумачење његовог ћутања не могу оправдати, и да су само наслеђени остатак некадашњег непознавања права на смрт.

(Свршиће се)

с француског Д-р Милутин Д. Нешић.

ПОУЧНО ЗАБАВНИ ДЕО

ИЗ МЕМОАРА Г. ГОРОНА

КРОЗА ЗЛОЧИН

Последње жртве Пранчинијеве

Стари мој Пранчини,

Нећеш више јести макарона.

Поведоше истрагу. Ф... се сам оптужи, па, како је нужно и право да чувари једног осуђеника на смрт истога поштују, јадни агент буде оштро кажњен.

У Ла Рокети, Пранчини је и даље био нишан јавне радозналости. Препирало се по новинама о потреби његова погубљења или његова помиловања. Жене су писале безимена писма Председнику Републике тражећи да убијца из улице Монтењ не буде погубљен.

Најзад, г-ђа С... опет изађе на позорницу. Она, која је тако неоспорно допринела да се он осуди казавши истину, сматрала је да јој је дужност да му спасе главу. Она оде ка г-ђи Вилсон у Јелисејски дворца и преко ње доби да буде примљена од г. Гревија.

Она паде пред ноге Предсенику и, у вече, све новине објавише молбу јадне мо-дисткиње!

Али ништа не могаше спасти Пранчи-нија; гроза против његова злочина била је толика да, кад је већ постојала смртна казна, није било могуће отргнути тога ве-ликог кривца од највеће казне.

Погубљење је одређено за понедељак 31. августа.

Ах! да гадних особина у гилотине!

Никад се оне нису смелије показале; никада можда, није се догодило, на тргу код Ла Рокете, гнуснијих призора.

За време неколико ноћи, све нервозне женске у Паризу ту се довозиле да не би пропустиле последњу ноћ човека који их је све интересовао.

Редови кола издуживаху се по кеју Вол-терову. Све крчме беху поплаване гоми-лом девојака и оним особитим делом ста-новништва, тумарала, помагача, који не пропуштају ни једно погубљење, говорећи без сумње у себи да има ствари на које се ваља навикнути!

Нисам ушао у ћелију Пранчинијеву по некој врсти гриже савести. Кад сам га ухап-сио, у Марсељу, дао сам се занети својом новајлијском ревношћу, коју је дражило глухо тврдоглавство једног окривљеника да одриче оно што је била сушта очиглед-ност. У Лоншану, када је Пранчини, кад га је познала млада девојка која је држала нужнике, изјавио да је она лагала, нисам се могао уздржати а да му не кажем: „Ви се, момче, тако владате да ће вам одсећи главу“.

Осећао сам добро да је Пранчини, од тога дана, имао злу вољу на мене. И тако, хотећи да избегнем један мучан призор, стајао сам мало у страни за време целог погубљења. У осталом, треба ли да при-знам? да ли је то била последња празно-верица једног Бретонца? било би ми не-пријатно да примим проклетство једног самртника, па на тај самртник био и убијца.

И тако изгледа ми занимљиво да изне-сем овде веран извештај који је упутио ге-нералном прокурору мој колега и пријатељ Барон, извештај тачан до савесности и прост до дирљивости.

„Године 1887, у среду 31. августа, у пет часова у јутру, ми, полицијски поме-сар у кварту Ла Рокете, радећи по сили и ради извршења дела г. генералног про-курора код париског апелационог Суда, који нас је, под јучерашњим датумом, из-вестио да ће се пресуда Касације од 31. јула ове године, којом је осуђени именов Пранчини осуђен на смртну казну за зло-чин убијства, извршити у пет часова у јутру;

„Отишли смо, у пратњи г. Алијера, на-шег секретара, у депо за осуђенике, у улици Ла Рокете, бр. 168, где смо затекли господу:

„Бернара, прокурора Републике;

„Аталена, истражног судију;

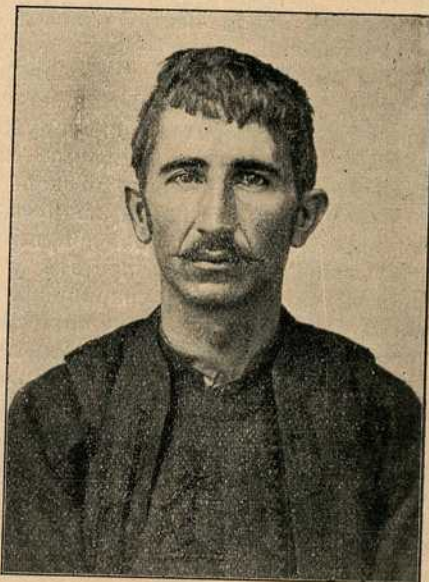
„Мармања, писара апелационог Суда коме је нарочита дужност да састави акт о смрти о општини XI. округа;

„Свештеника Фора, исповедника;
„Тајлора, шефа Безбедности;
„Горона, помоћника шефа Безбедности;
„Папијона, писара у Ла Рокети, и нај-зад Бокесна, директора тамнице, који, по што је поднео на потпис извршитељу Де-блеру акт о предаји Пранчинија кога ће му предати, упутио се, са потписаном гос-подом, у пет часова мање четврт, ка ће-лији бр. 2, коју је заузимао Пранчини.
(Свршише се)

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Ноћу између 7.—8. ов. мес., на ринањској железничкој станици убијен је Чедомир Н. коц-

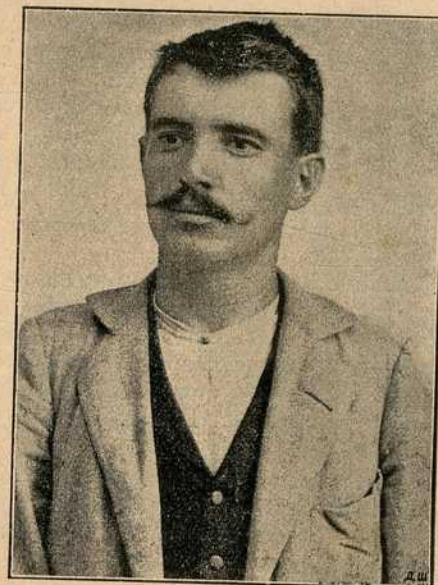
Љубиша

Јован

кар. Утврђено је, да су ово убиство извршили: Љубиша — Љубомир Радовановић — Ускок,

Јован Петровић — звани Шобота, Љубомир Благојевић звани Калаба. Њихове слике изно-симо и молимо све полицијске власти, да их

Љубомир

живо потраже и нађене под јаком стражом спроведу начелнику среза врачарског, с пози-зивом на Бр. 6591, УБр, 18672.

КРИМИНАЛНЕ БЕЛЕШКЕ И ДОГАЂАЈИ У ЗЕМЉИ

2. Јуна Светолик син Николе Милутиновића, из Манојлице, у срезу сврљинском улавио се у реци Манојличкој купајући се са друговима. Леш је нађен.

30. Маја, случајно је погинуо у селу Пар-панима среза космајског Михаило Видић, дун-ђерин из Горње Коњуше, у срезу прокупачком стругајући јапију код Милоша Јовановића онла.

Ноћу између 2. и 3. јуна, непознати ло-пови на опасан начин извршили су крађу ствари и повца Тодору Стојановићу из Глажана среза власотиначког, штета износи 529-50 динара, истрага се води, за сада је кривац непознат.

4. Јуна око пола 12 сати ноћи, запаљен је кош Ђорђа Михаиловића трг. из Кладова у месту званом „Бара.“ Ватра је нагло узела маха и сав је изгорео. Штета по процени из-носи 8000 динара, кош је био осигуран.

4. Јуна Димитрије П. Стоћевевић, из Каме-нова, округа пожаревачког извршио је самоу-биство из шибодове пушке, због свађе са својом матером.

5. Јуна у 6 сати изјутра убио се сам из револвера Тимотије Ђорђевић, пензионер из Јагодине. Узрок самоубиству биће то што му је отворен стечај.

ИЗЈАВЕ И ПОРУКЕ УРЕДНИШТВА

Наша стална рубрика *Поуке и обавештења* изостала је из последња три броја због промена закона. На сва питања уредништво ће дати обавештење сходно законима који сада вреде

Садржај: I. Службени део. — II. Стручни и научни део: 1) Паљевоине; 2) Право на смрт. — III. Поучно забавни део: 1) Кроза злочин. — IV. Службене објаве: 1) Потера; 2) Криминалне белешке и догађаји у земљи.